

Berlingske
11/jan
1987

70 år og aktiv fægter med succes

Peer Frederiksen var endda eneste dansker i finalen i de nordiske fægtmesterskaber på kårde, og han tænker ikke på at lægge op foreløbig

Af Poul Prip

Langt de fleste slutter deres aktive sports-karriere, når de kommer op i midten af trediverne. Eller hygger sig i veteran-rækkerne.

Der er undtagelser. En af de mest eklatante hedder Peer Frederiksen. Han startede først med at dyrke sport for alvor - nemlig fægte - som 34-årig.

Så kunne han da ikke nå andet end at blive motions-fægter, vil man nok anføre.

Skudt forkert. I efteråret fyldte han 70, og få måneder forinden havde han været i finalen - vel at mærke som eneste dansker - i det nordiske mesterskab i kårdefægtning. Det må da være til Guinness' rekordbog?

Han er Nibe-dreng, født oktober 1916. Som ganske ung spillede han lidt fodbold i sin hjemstad, men rejste så til hovedstaden for at blive ingeniør. I studietiden og en række år derefter: Nul sport.

«I 1950 var der imidlertid en kollega, som fik mig slæbt med til Mahaut's fægtesal. Og ærlig talt - jeg blev straks smittet af fægtebacillen,» fortæller Peer Frederiksen, der i sin karriere, som langtfra er slut, har erobret 11 holdmesterskaber på kårde (de første 10 i træk for Cirklen, den 11. for kun to år siden for Trekanten), tre på fleuret og to på sabel.

Dertil kommer fem individuelle DM-titler på kårde. Første gang måtte han vinde over en verdensmester (Mogens Luchow) for at blive nummer et.

Allerede efter tre måneders fægtning i 1950 sejrede han i en begynder-konkurrence, så talentet stak straks hovedet frem.

Træner højst to gange om ugen

Peer Frederiksen må i sin høje idrætsalder vel træne uhyre meget for at holde de unge stangen?

Nej, nærmere tværtimod: «Jeg træner højst to gange om ugen. Ingen gymnastik, ingen vægttræning, og jeg kunne ikke drømme om at jogge. Jeg ryger fortsat nogle piber tobak. Alligevel klarer jeg mig. Det må delvis skyldes medfødt fægte-talent, dels rutine og en vis snuheit.

Min højde, 1,92 meter, er som kårdefægter en stor fordel. Jeg benytter mig af de såkaldte standsninger - det vil sige ramme modstanderen i hans angreb, inden han rammer mig. Efterhånden fik jeg udviklet en ganske effektiv form for modangreb, idet jeg, når jeg fik narret ham til at angribe en tilsyneladende ugarderet åben arm, gik til modangreb langs hans klinges samtidig med, at jeg drejede min fægtehånd - dækket af kårdeskålen - ca. 30 grader. Der ved strøg hans kårdespids forbi min skulder, mens min spids sad i hans overarm eller brystet,» lyder Peer Frederiksens tekniske forklaring.

Beskrivelse

11/Jan
1987

Peer Frederiksen i aktion i fægtesalen.
Foto: Jan Jørgensen.

Og minsandt - jeg klarede i NM i sommer den ene indledende pulje efter den anden og kom til sidst i finalen - som eneste dansker. Så kan man da ikke holde op. Jeg blev nummer seks ved de nordiske mesterskaber.»

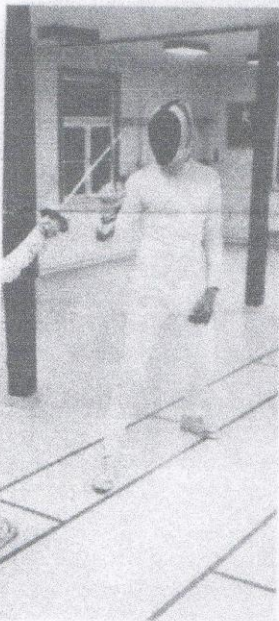
Fægtning er ingen dyr sport. I Peer Frederiksens klub, Trekanten, der holder til på den gamle Østerbro kaserne, kan man i prøvetiden låne alt udstyret. Bliver man fægte-glad (-gal), må man bekoste en maske til 5-600 kr. og en -én - handske til ca. 100. Fægtedragten, tidligere af hør/lærred, nu af nylon, koster ca. 7-800 kr. Dertil kommer et månedligt kontingent på 125 kr.

På spørgsmålet om de gamle franske musketerers favoritsport, fægtningen, er farlig, lod svaret: »Der sker uheld og ulykker her som i så mange andre sportsgrene, men sjældent. Jeg selv fik en gang en knækket kårdespids ind i armhulen, og det endte med en hospitalstur med overnatning. 14 dage efter var jeg på pisten igen. Men med skam at melde: Jeg havde ikke anvendt sikkerhedsvest. Og det SKAL man.»

»Hvor længe bliver du ved?»

»Så lang tid, jeg klarer mig nogenlunde, fortsætter jeg. Jeg har aldrig været med i olympiske lege - jeg var nok nær udtagelse til Melbourne 1956, men mange måtte blive hjemme af økonomiske årsager. Men hvad med 1988 i Seoul?»

Det sidste dog sagt med glimt i øjet.

Han har to gange deltaget i VM, begge i Paris, uden nævneværdige resultater. Men i mange store udenlandske stævner er det blevet til et væld af pæne placeringer. »Og de 30, 40 eller 50 år yngre modstandere har opdaget, at de skal tage sig i lidt i agt for en gammel knark som mig. Det morer mig.»

Minus syv kilo på én dag

»Det er jo en tæt og varm »rustning«, fægterne bruger, når de er i aktion. Sveder man ikke meget i det - det ser i hvert fald sådant ud for os tilskuere, når fægterne smider masken?»

»Det er forskelligt. Nogle sveder næsten ikke, men jeg kender en dansk fægter, som tabte syv kilo på én dag under et stævne.»

»Hvor tidligt skal man begynde?»

»Jeg har set nogle starte allerede som seks-årige,

men det vil jeg absolut fraråde. De skal vente til de er ca. 12. Det tager lang tid at lære at fægte nogenlunde, og mange af de helt unge mister tålmodigheden, når de er gået for tidligt i gang. Desuden ønsker næsten alle helt unge at »sids« eller i hvert fald konkurrere, når de dyrker sport. Instruktion keder dem. De synes ikke, de hurtigt nok får anvendelse for deres kræfter.»

»Fortæl om dit mærkelige 1986.»

»I de danske mesterskaber røg jeg ud i første omgang. Nu må jeg vist til at holde op med elite-fægtning, sagde jeg til mig selv. Men det er svært at kvitte noget, man er så glad for, så jeg fortsatte alligevel. Et par måneder efter deltog jeg i nordiske mesterskaber for at konstatere, om jeg virkelig var blevet fægter-emeritus. Det var i individuelt. Derimod mente ledelsen, at jeg, der var blevet 69 år, ikke var god nok til at deltage på det danske hold.

